EL PIRATA NEGRO

CONȚINE UN EPISOD COMPLECT

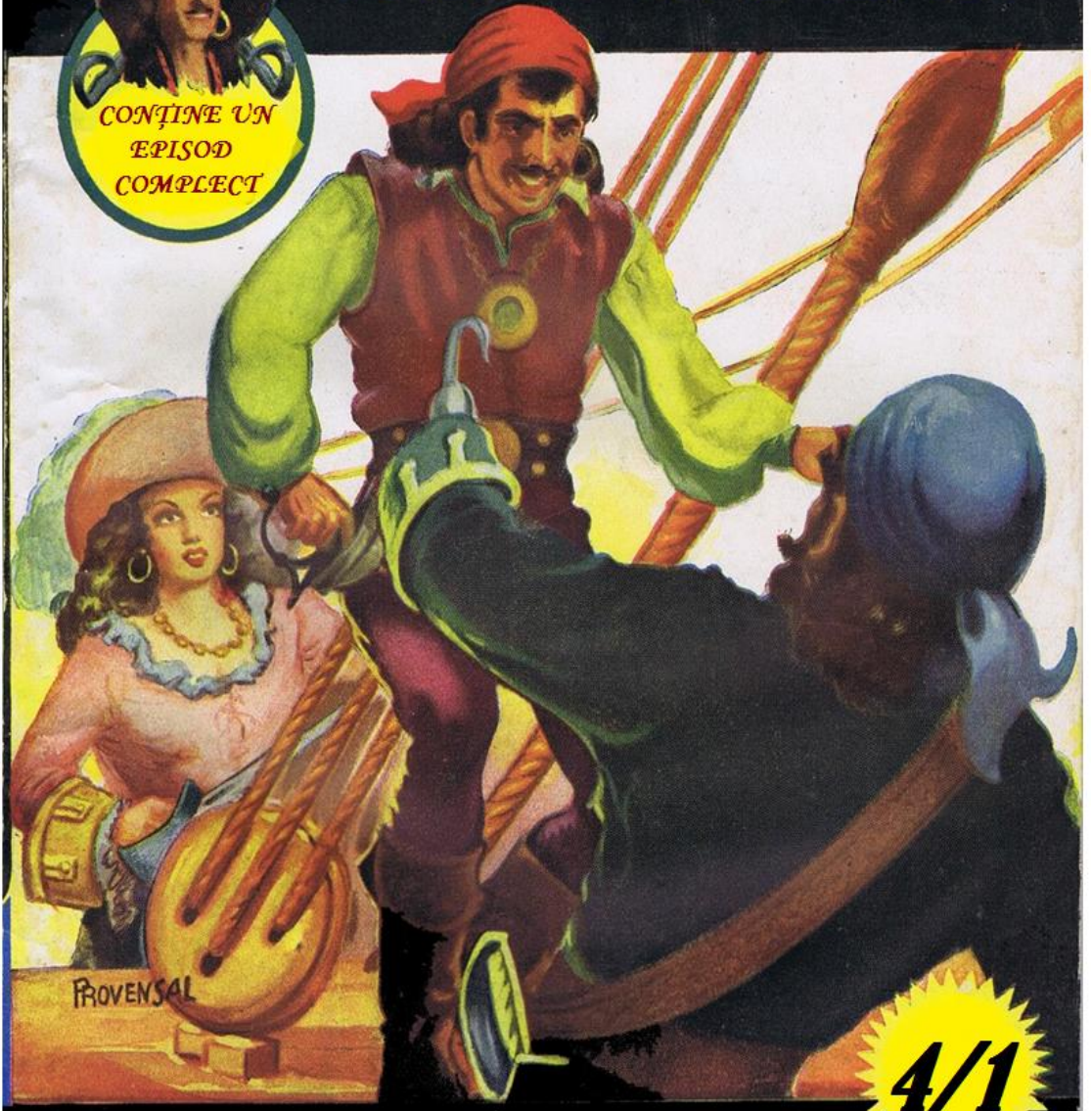

4/1

BRAȚ DE FIER

Arnaldo Visconti

Seria – Piratul Negru

Volumul 4/1

BRAȚ DE FIER

V.1.0

Tradusă şi revizuită: Peter Potnicghe

Ianuarie – Martie 2018

Corectură – Şfaițer Tiberiu

PARTEA I

BRAȚ DE FIER

MIC REZUMAT

Braț de fier este porecla piratului francez Hector Curbec, clasicul pirat crud şi nemilos, care avea un cârlig în loc de mâna stângă amputată. De asemenea, în acest volum, Arnaldo Visconti, a lăsat frâiele de cel mai bun narator, şi descrie în detaliu căderea oraşelor în mâinile piraților şi jefuirea lor, confruntarea dintre echipajele puternicelor nave de piraţi în largul mării, sau atacul unui golf unde se află un galion care conține o comoara imensă, obținută după atacul lui Cayo Santiago. Nave la ancoră, baterii de tunuri care scuipă foc, dueluri personale, corpuri mutilate, capete retezate, sau oameni spânzurați cu capul în jos de catarge... acțiune şi aventură în abundență, şi nu în ultimul rând povestea tragică a doi îndrăgostiți cu vederi opuse. Un final neaşteptat, care adaugă intrigă şi durere în sufletul lui Carlos Lezama. Retragerea

lui în cabină unde simpla atingere a micului leopard, îl calmează, încurajându-se singur, că poate odată va exista şi un sfârşit, oricare ar fi el. Cu toate acestea, nu este ultima dată când Jacqueline de Brest, zisă Corsara Bretonă se va mai întâlni cu Piratul Negru în timpul altor acțiuni.

Tradusă şi Revizuită – Peter Potnicghe
Martie 2018

CAPITOLUL I
Cayo Santiago

Portul Cayo Santiago[1] avea conciliatorismul propriu, al unui oraş fericit de negustori prosperi, a căror existență era sarcina de a încărca zi cu zi navele spaniole şi ale altor naționalități în drum spre Europa. Golful era apărat de artilerie, pentru aşi proteja depozitele care furnizau bunuri prețioase pentru Europa sau în magazinele din Cayo Santiago.

Navele comerciale care călătoreau în America Centrală, aveau rute mereu periculoase din cauza riscului apelor din Caraibe, infestate cu piraţi.

Galioanele spaniole din Cayo Santiago erau cele care se aventurau spre America Centrală, în căutarea condimentelor căutate, fructe suculente şi aur. Cayo Santiago era un oraş bogat şi liniştit, iar în cuferele locuitorilor săi era aur. Pe fețele celor din Santiago era o linişte senină, deoarece erau bine apărați de patru cetăți, împărțite în cele patru puncte cardinale şi o garnizoană puternică a infanteriei spaniole care apăra accesul la marele golf al oraşului Cayo Santiago.

Şi în noaptea aceea, ca de fiecare dată, oamenii din Santiago adormiseră, simțind nevoia unei odihne sănătoase, după munca de zi cu zi. Numai felinarele aruncau lumini roşiatice pe stradă, oraşul era patrulat de soldații care-şi efectuau rondul lor de noapte, iar pe crenelurile luminate ale celor patru forturi, se vedeau santinelele.

Infanteria spaniolă păzea somnul compatrioților lor. Cayo Santiago reprezenta cel mai prosper port din Indiile de Vest şi trebuia să fie în siguranță... până când în această noapte ploioasă şi întunecată, trei nave, cu luminile stinse, înaintau încet spre Cayo Santiago.

Erau nave de structură diferită, în capul lor, ca pilot, tăind întunericul era un puternic *brik*[2], iar la provă pe lateral stânga, strălucea din când în când, la razele lunii strecurată printre nori, literele care formau trei cuvinte: „Braț de Fier”.

Celelalte două nave distanțate la două mile, de pilot, având o

[1] Cayo Santiago – insuliţa Sf. Anton.

[2] Brik – o navă grea de război.

linie agilă de navigație, erau *schooner*[3], iar una de un tonaj mai mare.

Goeleta, cu tonaj mai mare, făcută în expertele şantiere navale britanice, aparținea, după o luptă sângeroasă, piratului englez Thorn.

Cealaltă goeletă avea la pupa o nişă sculptată în lemn conținând imaginea Sfintei Ana, era a Corsarei Bretone. Cele trei nave îşi continuau drumul spre cel mai prosper şi mai fericit port din Antile.

* * *

O ploaie mică care căzuse fără întrerupere toată noaptea, încetase în momentul în care ziua îşi făcu prezența, anunțată pe cer cu nori cenuşii.

O ceață densă plutea la sol, şi vântul o muta ici şi colo, creând fulgi albicioşi. Pe străzile oraşului lumina incertă a zorilor era amestecată cu flăcările torțelor deținute de soldați, care se îndreptau spre punctele de pază ale forturilor.

Populația civilă era încă adormită, deşi nişte coşuri scoteau fum ceea ce arăta clar, că gospodinele se treziseră dimineața devreme pentru a pregăti micul dejun.

Şi, brusc, liniştea a fost zdruncinată de sunetul unui uragan, când la unison clopotele cetăților au sunat alarma. Erau clopote care difuzau prin sunetele lor de bronz, că un pericol grav amenința portul Cayo Santiago.

Locuitorii din Cayo Santiago nu trebuiau să se trezească brusc, să întrebe care era motivul alarmei. Tunurile asurzitoare cu care flota a atacat cetățile din Cayo Santiago, au fost deja reverberante.

Bateriile spaniole au deschis focul, dar descărcarea lor suferea de o inferioritate. Brevetul de invenție spunea că se pot trage salve detaşabile, care nu erau o țintă fixă, adică ca la respingerea a unui atac asupra cetăților, neavând efectul scontat al unor lovituri precise asupra unor nave. Soldații ieşeau din cele patru forturi, alergând să apere accesul la docuri.

Tunurile piraților continuau tragerea cu tenacitate, iar străzile erau din belşug presărate de morți şi răniți.

O sută de bărci pline de pirați înarmați se îndreptau spre țărm. Muschetele spaniole deschiseră lacune în rândurile compacte ale piraților, dar cei care au căzut au fost repede înlocuiți de alții care înaintau cu strigăte de furie născută din lăcomia unui viitor, de

[3] Schooner – goeletă.

jefuire şi mirosul de sânge şi praf de puşcă.

Busculada veni repede, prin distrugerea punctelor de apărare din forturi, iar pe străzile oraşului răsunară exclamațiile şi strigătele guturale ale piraților. Comercianții paşnici, inapți pentru luptă, ştiau doar: cel mult să fugă spre munte sau cel puțin, stând tremurând în genunchi.

Rezistența primelor grupuri de şoc opuse de garnizoană a fost curajoasă şi sinucigaşă. În curând, străzile au fost umplute de cadavre de spanioli, împreună cu mulțimi macabre de pirați ucişi.

Dar *Brazo de Hierro*[4] a planificat cu înțelepciune şi cu studiu metodic atacul asupra lui Cayo Santiago. Locuitorii au fugit înfricoşați cât i-au ținut picioarele spre înălțimile muntelui, luând cu ei lucrurile valoroase. Deodată se opriră din fuga lor, văzând coborând pe pante o sută de pirați, care debarcaseră pe partea estică a insulei.

...las llamas crepitaron siniestra mente...

Forturile au fost atacate şi pentru un timp garnizoanele încercară să se apere trăgând din creneluri, dar în curând deveni vizibilă nefericita realitate că portul Cayo Santiago va cădea curând în mâinile piraților. Aceştia îngrămădiră paie, fân şi ramuri

[4] Brazo de Hierro – Braț de fier.

din copaci lângă forturi şi le-au dat foc, iar flăcările urcau în sus arzând totul în calea lor. În curând soldaţii ieşiră din interiorul cetăţilor copleşiţi şi aruncând armele. Unii dintre infanterişti construiseră baricade, iar acum aceste baricade cuprinse de flăcări îi opreau să plece, arzând de vii. Câţiva încercară să sară prin ferestre, dar cădeau peste pumnalele piraţilor, care îi aşteptau.

Bateriile nu mai trag, tunarii lor nu mai văd de fumul acru şi gros care se ridică din fân, paie şi ramuri. Piraţii au aruncat cângile de abordaj, care se prindeau de găurile şi crăpăturile zidurilor.

Pe străzi, locuitorii fugeau în toate părţile plini de teroare. În interiorul caselor, femei şi copii se rugau, în timp ce soldaţii spanioli puţini la număr, atacau piraţii dar din păcate mureau cu eroism.

Brutalitatea piraţilor se dezlănţui asupra celor care au supravieţuit… Populaţia se aştepta ca portul Cayo Santiago să fie demolat, dar nu incendiaseră casele sau depozitele acestora, până când toate bogăţiile capturate, vor fi duse în golf şi încărcate pe cele trei nave pirat. Brikul, schoonerul mare şi cel al Corsarei Bretone, erau în golf fără echipaje, doar tunarii navelor şi căpitanii se aflau pe punţi.

Şi pe navele respective, trei personaje diferite contemplau spectacolul din Cayo Santiago, cu un anumit interes, deja vizibil atunci când ceaţa se ridică alungată de razele soarelui.

Pe schoonerul mare, era un pirat ciudat, cu o pălărie neagră cu pene roşii, cu un zâmbet ciudat şi răutăcios pe faţă. Era Lian Thorn, englezul.

Pe puntea schoonerului mic, era o femeie de o frumuseţe trufaşă, purtând o jachetă verde, pălărie gri, pantaloni gri, cizme înalte gri pe care le biciuia nervoasă cu cravaşa. Pe vârful *mainmast*[5], o pânză albastră flutura în vânt, pe care se putea distinge perfect inelele şarpelui roşu încolăcit în jurul coarnelor unui taur îngenunchiat: era însemnul celebrei „Corsară Bretonă”.

Pe puntea puternicului Brik, era francezul Hector Curbec, poreclit şi mai cunoscut sub numele de „Braţ de fier”, urmărea atent triumful piraţilor fără a arăta cea mai mică emoţie.

Faţa lui ascetică, cu buze subţiri era grimasa eternă a implacabilei răceli care se observa în ochii lui cenuşii, fără pică de căldură, regret sau milă. În vârful celui mai înalt catarg, flutura

[5] Mainmast – al doilea catarg al unei nave.

stindardul lui: un schelet uman pe fond negru, cu o coasă în mână, iar pe jos frunze înroşite.

CAPITOLUL II
Cei trei aliați

Pe străzile din Cayo Santiago nu mai trecea nici un trecător. Grupe de pirați controlau casele, iar cei găsiți erau duşi la centrul de colectare, iar gospodăriile golite de tot ce era de valoare.

Forturile arse cu zidurile înnegrite, sau dărâmături de pietre roşii şi cenuşă... pe străzile pietruite erau bazine de sânge care curgeau din cadavrele răspândite peste tot.

Hector Curbec, Lian Thorn şi Jacqueline de Brest, cele trei căpetenii de pirați, au coborât de pe nave fiecare într-o barcă de pe nava lui, coborând în tăcere pe mal, şi îndreptându-se spre cea mai apropiată tavernă.

Hector Curbec împinse cu vârful cizmei, corpul fostului ocupant al băncii de lângă uşă, lovit în cap de el cu patul pistolului, pentru a se aşeza el. Pe cealaltă parte a mesei şi în fața lui, erau Jacqueline de Brest şi Lian Thorn.

— În curând, oamenii noştri vor termina treaba, spuse Curbec, a cărui voce era în contrast cu corpul său atletic. În mod secret, „Braț de fier" suferea o umilință intimă când îşi auzea timbrul ascuțit al vocii sale. Totul a fost desfăşurat conform planului. Pe galionul spaniol abordat la sudul insulei prin surprindere, se află douăzeci din oamenii mei selectați pentru acest scop.

Hector Curbec, era un fost lacheu al aristocraților francezi, care la douăzeci de ani devenise pirat simplu, iar cincisprezece ani mai târziu, se afla printre piraţii cei mai de temut, brikul francezului era cel mai puternic şi mai bine înarmat, dintre navele colegilor săi.

— Am fost trei aliați în această acțiune. Am contribuit la rezultatul ei bun, cu brigada mea şi patru sute de bărbați. Eu am fost cel care a maturizat cel mai mic detaliu al atacului. Când am ridicat ancora de la Las Tortugas, hotărâți pentru asaltul asupra Cayo Santiago, am stabilit că întreaga captură se va împărții în patru părți. Două pentru mine şi câte una pentru fiecare dintre voi. Când secundul meu va veni să anunțe că nimic nu mai este de valoare în oraş, voi da ordin de ardere.

Şi, de parcă ar fi vorbit deja destul, Hector Curbec se aplecă,

ținându-şi brațele sub masă.

— Nu vom discuta ceea ce am acceptat înainte, spus Jacqueline de Brest. Dar trebuie să propun un aranjament care să împiedice ca aliații de azi să devenim, ulterior duşmanii de mâine.

Hector Curbec se uită cu dispreț la fața celei care tocmai vorbea. Imediat îşi întoarse ochii cenuşii inumani, spre chipul roşu, obraznic al lui Lian Thorn, piratul englez.

— Această femeie vorbeşte la plural, spus Curbec, care era considerat de oamenii săi „un om cu şcoală". Are acceptul tău, englezule?

— Ne-am aliat pentru că are o sută cincizeci de oameni şi eu am două sute, răspunse Lian Thorn răguşit, a cărui franceză era perfectă. Tu ai patru sute. Vorbeşte pentru mine, pentru că eu nu am suficientă viclenie pentru a vorbi cu dvs. „Braț de Fier".

— Nu trebuie să folosim nici o viclenie între noi trei care suntem aliați, îi răspunse Curbec. Am hotărât clar că voi lua două părți față de voi.

— Şi nu intenționăm să discutăm acest drept, spuse Jacqueline de Brest. Dar, înainte ca Cayo Santiago să fie distrusă, să fim de acord cu evaluarea prăzii, să continuăm cu o partiție echitabilă. Tu, Curbec, ai un obicei, într-un astfel de caz de a-ți atribui ție şi oamenilor tăi partea leului.

Hector Curbec îşi apăsă buzele, formând o linie roşie îngustă pe fața palidă. Şi-a scos cele două brațe de sub masă, brațul stâng era tăiat din cot, fiind distrus de o lovitură de tun, şi înlocuit de un ciot de lemn având un cârlig de fier încorporat în capăt. Aceasta era arma de care se folosea cel mai mult „Braț de fier".

Jacqueline de Brest, Corsara Bretonă, şi-a pus mâinile cu mănuşi la brâul larg care îi înconjura talia îngustă. Ca din greşeală, mâna dreaptă se afla lângă patul pistolului care ieşea din centură.

— Nu îmi este frică, să-ți spun adevărul, Curbec, pentru că dacă este adevărat cât de mult ai, sunteți capabil de cele mai mari acte de sălbăticie, în ciuda răcelii aparente, în loc să joci mereu curat în relațiile tale, spuse cu perspicacitate diplomatică, Jacqueline. De aceea, nu ar trebui să te deranjeze dacă sugerez să se facă un echilibru între bogățiile cucerite.

— Asta a fost intenția mea fără a fi nevoie să vorbiți, femeie, spuse Hector Curbec disprețuitor.

Jacqueline de Brest ştia deja că numai pentru ea, nu era hotărâtă să-i spună lui Curbec. Această grimasă de dispreț rece,

schimba întotdeauna fața francezului.

— În acest caz, veți fi gândit, aşa cum am făcut eu, cum să evitați cea mai mică ceartă între oamenii noştri, continuă Jacqueline de Brest. Thorn este de acord cu mine, deoarece ştie că ceea ce am de gând să propun este exact ceea ce intenționați să faceți.

— Vorbiți şi fără multe ocolişuri, spuse brusc Hector Curbec, deşi nu percepea bătaia de joc în cuvintele bretonei.

— Îl propunem pe Thorn şi pe mine, pentru a face o repartizare echitabilă, pentru toți. Cu ajutorul secunzilor noştri, vă vom înregistra hainele şi cuferele. Vei scrie ce ai găsit tu, eu voi scrie ce am găsit eu, iar Thorn va fi martorul înregistrării corecte. În felul ăsta nu vei putea să crezi că el şi cu mine ignorăm faptul că unii dintre oamenii noştri ascund bijuteriile sau alte lucruri şi obiecte, cu intenția că vor să le fure, înainte de distribuirea generală.

— Chiar voiam să fac asta, spuse francezul abătut.

— Nu ne-am îndoit, continuă ea. De asemenea, vom descărca archebuzele, deoarece este o situație comun ca aceştia să ascundă pietre prețioase şi perle în locul gloanțelor. Pentru a nu ne împovăra mai mult decât cu valori uşor de schimbat, vom arde țesăturile şi dantele pentru a elimina aurul şi argintul care le supraîncarcă din broderie. Obiectele din metale prețioase vor fi rupte, astfel încât acestea vor ocupa mai puțin spațiu şi pot fi transformate în lingouri.

Lian Thorn asculta cu atenție, apucând pavilionul urechii cu mâna dreaptă. Acea femeie se gândise la tot, şi ghici după gesturi şi grimase, că piratul francez fusese demascat de bretonă, prin prevenirea pe care Jacqueline de Brest o expunea.

— Aveți creierul unui negustor, femeie, spuse Curbec. Dar recunosc că aceste noi convenții vor fi aceleaşi pentru toți trei. Ce mai vreți altceva?

— Oraşul în ansamblu, în curs de evaluare, la care ar trebui adăugată răscumpărarea captivilor ale căror familii, sunt bogate şi trăiesc în New Mexico, vor fi închişi în pivnița galionului spaniol. Şi la paza pe acest galion vom pune cincizeci de oameni tăi şi cincizeci de oameni din echipajul nostru. Navigăm spre portul nostru din Tortuga, plecând toți trei ca, escortă a galionului cu prada, şi aşa va fi asigurată corectitudinea tranzacției. Nu mă îndoiesc, Curbec, că te-ai gândit şi tu să o faci aşa cum ți-am spus.

— Aşa se va face. Şi mai taci, femeie, pentru că te-am auzit

destul. Acum, eu sunt cel care va da ordin să ardă Cayo Santiago.

— Dar mai întâi trebuie să oferi odihnă oamenilor, spuse Thorn. Ei sau război ca nişte lei, şi pentru cea mai mare parte a zilei vor transporta baloturile. Trebuie să se odihnească, şi vom porni în zori după ce am distrus portul.

— Oamenii tăi sunt nişte fiare ca tine, care vor să bea până la beție, murmură Curbec.

— Obiceiul nostru este acela, cum este şi al oamenilor tăi şi ai ei, răspunse Thorn, cu fața frământată de mânie. Dacă beți doar apă infectată, nu puteți forța pe alții să vă imite.

— Curbec nu sa gândit niciodată la asta, intervenise Corsara Bretonă. Ştie că toți au nevoie să se odihnească în seara asta. Şi nici el nu intenționează să se opună, nu-i aşa, Curbec?

— Ai mai spus asta, femeie. Dar va fi un loc unde se vor îmbăta: în Golful Bonei. Nu sunt dispus să risc ca într-o orgie completă să ajungă în port şi unii pe galionul spaniol, pierzând mai mulți oameni ca într-o luptă pe când aşa o putem evita. Prin mijlocul după-amiezii, lucrarea va fi terminată, şi vom naviga strâns direct spre Tortuga.

— Am spus că se vor odihni aici, şi aşa ar trebui să fie, spuse Thorn, ridicându-se şi luându-şi mâna dreaptă de pe garda sabiei.

Hector Curbec nu se mişcă, pur şi simplu îşi retrase picioarele de pe corpul celui lovit de sub masă.

— Nu te gândi să te lupți cu mine, Thorn, spuse Curbec brusc. Nici unul dintre cei care au luptat împotriva mea nu s-au întors pe navă, pentru că nici unul dintre voi nu mă poate egala.

— Te crezi poate, regele piraților? întrebă Thorn. Hector Curbec se ridică în picioare şi luând masa cu cele două brațe, o aruncă împotriva piratului englez, care sărit în lateral, şi printr-un *swinging*[6], şi o fandare scurtă, rupse sabia lui „Braț de Fier”.

După care englezul scoase din centură un pistol şi vru să tragă…

Întreaga scenă se dezvoltă rapid, iar Jacqueline de Brest putea interveni doar când văzu pistolul din mâna lui Thorn. Ea lovi țeava pistolului cu biciul, şi pistolul zbură spre tavan.

Corsara Bretonă stătea între cei doi bărbați.

— Ați uitat că afacerea a fost jurată între cei trei. Au fost voturile noastre, trei, sau doar doi dintre ei au decis ce trebuie făcut. V-ați încălcat cuvântul, Thorn, dorind să vă impuneți decizia

[6] Swinging – pendulare.

cu forța. Votez pentru ceea ce a propus Curbec, iar după-amiază vom naviga la Golful Bonei.

Francezul se aşează din nou, privind cu o curiozitate uşoară asupra femeii care zburase arma din mâna celui, care ar fi putut să-i facă rău. În ciuda mutilației sale, „Braț de Fier", ascetic şi misoginist, era convins că aspectul său era atrăgător.

Hector Curbec contempla chipul frumos şi disprețuitor al lui Jacqueline de Brest. El crezu că ar fi un *feat*[7] frumoasă umilirea acestei femeii, crescându-i faima de care se bucura în Caraibe, iar piraţii ar putea spune în toate porturile Iniilor de Vest că Hector Curbec, „Brațul de fier", a fost primul om pe care Jacqueline de Brest la iubit… fără a fi reciproc.

Lian Thorn asculta cu răbdare reproşurile Corsarei Bretone, şi în cele din urmă ridică din umeri.

— Cum doriți. Vom merge în mijlocul după-amiezii.

— Uitați această luptă şi scuturați-vă mâna.

Lian Thorn, influențat de seducția emanată, întinse mâna francezului. Hector Curbec privi disprețuitor, murdara mână roşie a englezului, şi cu răceală întinse mâna lui… dar nu mai începu să negocieze o reluare a acestei alianțe fortuite.

Ascuțitul cârlig zgâriase adânc dosul mâinii englezului, şi Thorn arunca priviri de furie şi durere, spre Hector Curbec care-l privea cu insistență.

— De fiecare dată când te uiți la cicatricea de pe mâna ta, englezule, ține minte că ai avut noroc că eu, Hector Curbec, nu te-am omorât. Şi acum, întoarce-te pe nava ta, pentru că insultarea ta e prea recentă şi nu mă pot abține…

Lian Thorn se uita pentru o clipă la fața impasibilă, şi la claritatea inumană şi implacabilă a ochilor cenuşii ai francezului. Îşi aplică mâna rănită pe buze, şi întorcându-se, deschise uşa, părăsind taverna.

— Poți să mergi cu el, femeie, ordonă Curbec. Şi sfătuiți-l să nu vorbească cu mine, cât timp eu nu vorbesc cu el. Nu vreau să aud vocea lui groaznică şi agitată.

Jacqueline de Brest se ridică şi plecă fără comentarii.

* * *

Pe străzile din Cayo Santiago, la şase după-amiază, au fost distribuite legături mari de lemn de foc şi paie.

Echipajele piraților erau la bordul navelor respective.

---

[7] Feat – ispravă.

Numai o duzină de piraţi alergau printre grinzi, aplicându-le flacăra torţelor lor.

Încet, Cayo Santiago se coloră în roşu, în timp ce flota piraţilor se îndepărta de golf.

Navele se aflau deja la douăzeci de kilometri de oraşul spaniol, iar în noapte flăcările roşii, marcau locul unde în zori Cayo Santiago era un port prosper şi fericit.

La aceeaşi distanţă de cele trei nave şi escortaţi de ei, un galion spaniol, cu o garnizoană colectivă compusă din oamenii celor trei şefi de piraţi, se îndrepta spre Bahia Hueso, purtând în magaziile sale o comoară fabuloasă şi nouăzeci de prizonieri spanioli.

Cayo Santiago încă se vedea arzând pe linia orizontului.

CAPITOLUL III

Uimirea unui proprietar al tavernei, surpriza unui pirat şi stupefacția a nouăzeci de spanioli

Focul încă ardea furios şi în zori… Dar *amenguó*[8] Cayo Santiago, la transformat într-un căldare cu cenuşă, şi copacii din pădure erau încă în flăcări atunci când o navă se îndrepta rapid cu toate pânzele sus spre port.

Cincizeci de bărbați s-au întins pe punte, şi au perceput că se pregăteau pentru lupta pe care au simțit-o aproape.

Piraţii staționați în spatele bordului cu săbiile lor în mâini se apropiau de mal. Alții, cocoțați pe scări de frânghie, aveau la încheieturile lor funii lungi terminate cu cârlige, cu care le agățau cu aruncare de expert de copastia inamică.

Pe laturile navei, tunari, cu fitile aprinse aşteptau ordinul de foc, după ce auzeau vocea: „Posturile de luptă!", Şeful lor, Carlos Lezama, zis Piratul Negru, percepu la orizont strălucirea focului furios, care distrugea cea ce fusese un bogat port comercial Cayo Santiago.

În capul frontal, Carlos Lezama şi-a îndreptat obiectivul telescopului spre intrarea în marele golf din apropiere. Se aşteptase să vadă cele trei nave de piraţi aliate să jefuiască Cayo Santiago, şi în cunoştință de cauză, a crezut că în confuzia care domnea putea ataca prada prin surprindere, fiind ocupați de cele mai sălbatice orgii.

Atunci când *El Aquila*[9] se apropia de pe latura sa, căpitanul putea vedea intrarea în marele golf, şi râul pustiu.

Coborî telescopul şi cu cele două mâini deschise, exclamă:

— Altădată, curajoşii mei! Nu există nici un duşman!

Piratul Negru într-un salt prodigios ca o felină care scoase în evidență elasticitatea muşchilor, ateriză aproape de timonier în timp ce oamenii lui părăseau pozițiile lor de luptători, tensionați.

Tichli, cubanezul herculean negru, surdo-mut, îşi arătă dinții mari văzând în fața lui pe Carlos Lezama, care arăta pe bună dreptate, cu brațul întins. El modifică cursul prin întoarcerea roții

[8] Amenguó – el a înghițit.

[9] El Aquila – Puiul de vultur.

cârmei, şi *El Aquila* tăie apele liniştite ale portului.

— Prea târziu am sosit, Tichli, spuse Carlos, ştiind că n-ar primi nici un răspuns. „Ea” sa întors din nou pentru a scăpa de confruntarea cu mine... Sunt sigur că văd în acea nefericită greşeală un avertisment înțelept al sorții. Nu auzi vocea destinului, Tichli? Şoapte paternale: „Du-te în drumul tău, *Black Pirate*[10]. Uită de «ea». Numai dezamăgirile te aşteaptă dacă persişti în alergarea după Jacqueline”. Asta îmi spune soarta; dar „inima are motive pe care rațiunea nu le poate explica”, a spus un înțelept inteligent – stresul se numeşte o dragoste neîmpărtăşită. Continui să râzi ca un prost, negrule, pentru că eşti insensibil față de muşcătura unei pasiuni.

Carlos Lezama şi-a tras brațele peste pieptul herculean şi a strigat:

— Pregătiți ancora! Căpitanul coboară!

El Aquila ancoră în golful pustiu. Barca căpitanului coborî să se aşeze pe apele unde cadavrele pluteau pe spate.

Hundred Spanken[11], secundul Piratului Negru, se îndreptă spre plajă, iar conducătorul său, aşezat în spate, arătă spre corpurile plutind prin care barca căpitanului îşi croia drumul.

— Privesc spre cer, *Hundred Spanken* Ei erau spanioli paşnici şi cinstiți. Acum, în postura lor macabră, ei strigă răzbunare spre cer.

Hundred Spanken continuă să înainteze, păstrând tăcerea. El nu înțelegea de cele mai multe ori ceea ce îi explica şeful lui, care pentru el era compendiul tuturor calităților pe care le-ar fi dorit să le posede: aroganță, frumusețe omenească şi vorbe inteligente. Se limita să zâmbească cu grimasa de loialitate a unui câine, dar dintr-odată devenise trist, dispărând ridurile pe care le făcu pe cusăturile şi cicatricile multiple pe față atunci când zâmbea. El a înțeles că aceasta nu era expresia pe care trebuia să o ia când „el” vorbea despre cer şi răzbunare.

Piratul Negru puse piciorul pe pământ, examinând de pe țărm focul care se răspândea de pe munte până la restul insulei.

— Au venit forțe spaniole, *Hundred Spanken.* Vom umbla pe străzile acestui oraş pentru câteva clipe. Mă îndoiesc că vom găsi supraviețuitori, dar dorința mea este să aud despre „ea”, de aceea am venit aici, deşi de la bord am presupus că nici un locuitor din

[10] Black Pirate – Piratul Negru.

[11] Hundred Spanken – O sută de cicatrici.

Santiago nu era în viață, cu excepția celor doi naufragiați de pe plută pe care i-am găsit pe traseu.

Din tot oraşul, în apropierea docului era o singură clădire, întreagă neavând iarbă care să o înconjoare, baza fiind construită pe coloane de lemn, deasupra apei.

Deasupra uşii clădirii, era o bucată de tablă pe care scria:

COSME TABERNA[12]

Lezama intră în interiorul tavernei urmat de *Hundred Spanken* care purta sub brațul său un butoiaş de rom, pe care-l dăduse Piratul Negru.

Mesele păreau să aştepte clienții care nu vor mai sta niciodată pe bancă. Jos era căzută o lamă de oțel fără mâner, arătând că fusese rupt.

Pe podea, în fața ei, cu obrazul pe podeaua de lemn, era un bărbat fără mişcare. Purta un şorț de piele, iar mânecile lui erau înfăşurate până la cot.

— Omorât, spuse Lezama. Ar fi aşa-numitul Cosme, după cum sa spus, pe semnul de la intrare.

Cosme, tavernierul, murise încet şi, după izbucnirea focului, încercase să se mişte, dar trupul lui, străpuns de mai multe ori, nu se supunea voinței lui. Şi a murit fără speranță.

Când auzi paşii care se apropiau în zori, nu deschise pleoapele. Şi când a văzut cei doi piraţi care intră, nu şi-a deschis gura pentru ajutor. Nu putea să-şi dea semne de viață dacă nu voia să o piardă permanent de la corsarii nou-veniți.

Se uită prin pleoapele lui pe jumătate închise pronunțându-i numele. Eşarfa roşie care acoperă părul nesupus de ondulat, cercel de aur în urechea stângă, piept gol, muşchii puternici şi elastici, talie îngustă, de care atârna un cuțit de abordare, iar pantalonii negri strâmți scufundați în cizme negre de piele, indicând în mod clar după părul negru şi tânăr era un alt pirat. De aceea Cosme, tavernierul, presupunea că a sosit ultima sa oră, când auzi pe piratul în pantalonii negri exclamând:

— Vă aştept, taverniere! Te numeşti Cosme şi pretind că eşti o persoană morală paşnică. Deschide-ți ochii complet şi uită-te la mine. Sunt pirat, dar nu vei avea probleme de la mine. Dă-i rom, *Hundred Spanken.* Goliți butoiul dacă este necesar, dar merită să

[12] Cosme taberna – Taverna lui Cosme.

trăiască pentru că a ştiut cum să mă aştepte.

Cosme, tavernierul, a fost aruncat în cea mai adâncă uimire, deoarece nu numai că dinții, i-au fost deschişi cu pumnalul de un pirat oribil, simți gustul plăcut de rom jamaican, dar cu gesturi abile celălalt pirat în timp ce vorbea cu el ia căutat rănile după care a turnat jeturi de rom pe ele.

Lichidul infuză o căldură plăcută pe obrajii mortului, care deschise ochii.

Ținându-l de subțiori, Carlos Lezama îl ridică în sus, fără efort, îl duse în exterior, punându-l stând pe peretele de lângă uşă.

— Respiră adânc, Cosme. Aerul sărat face minuni, şi cred că viața ta nu va scăpa prin găurile din piept. Veți continua să serviți vinuri bune la clienți bine botezați care sunt înşelați într-o altă tavernă, care se află pe o altă insulă spaniolă. Nu te mai uita la mine cu teamă. Crezi că, mi-aş pierde romul şi apoi te-aş lichida? Eu sunt Piratul Negru şi încercați să vă amintiți dacă acest nume nu vă spune nimic. Du-te la bord, *Hundred Spanken* şi întoarce-te cu un nou butoi de rom, *tasajo*[13], şi biscuiți uscați.

Locotenentul Piratului Negru se îndreptă spre plaja din apropiere. Carlos Lezama şi-a aşezat mâna sub bărbia tavernierului, şi cu blândețe, ia ridicat fața în sus.

— Uită-te la mine bine şi vei vedea că pe fața mea nu este nici un gând rău împotriva ta. La cincizeci de mile de această insulă, am întâlnit o plută cu doi naufragiați, fugiți de jafurile piraților. Mi-au spus că au existat trei nave care au atacat Cayo Santiago. Unul dintre ei era numit „Braț de Fier", un altul Thorn... şi un altul Corsara Bretonă. Ea este cea după care umblu. Viața ta va fi salvată, în curând va ancora o navă spaniolă în aceste ape. Rănile pot fi vindecate, dacă la îndemână ai aer, mâncare şi băutură, te rog doar să-mi spui ceva despre Corsara Bretonă.

— Tu... tu eşti Piratul Negru... spuse Cosme cu durere. Şi... ei spun... acum mi-am amintit... că eşti nobil şi...

— Răsuflă liniştit, şi fii calm. Nu despre mine vreau să te aud vorbind, doar de ea... Spune-mi, ai văzut-o?

Tavernierul îi spuse toată conversația pe care o auzise atunci când era jos sub masă şi cu picioarele lui Hector Curbec pe piept. El a spus cum şi-a ținut răsuflarea şi a fost împins sub masă de „Braț de Fier", semănând cu un cadavru.

El şi-a terminat povestea, când locotenentul, sosi aducând un

[13] Tasajo – pastramă.

nou butoi cu rom şi o grămadă de biscuiți amestecați cu *tasajo*.

— La revedere, taverniere Cosme. Bea, mănâncă… şi mai mult noroc în viitor.

Carlos Lezama plecă într-un ritm rapid urmat de locotenentul său. Pe barcă, în timp ce omul lui, vâslea, se gândii la cele aflate şi la planul pe care trebuie să-l facă, îndreptându-se pe urma celor trei aliați, spre Tortuga.

— Cosme a reuşit să-şi revină după romul pe care l-ai adus, față crestată. În Golful Bonei există cea mai minunată pradă pe care ai putut vreodată să o visezi. Dar sunt mulți. Nu-i vom putea ataca. Însă dacă *El Aquila* înaintează pe partea de vest spre Golf, cred că este cel mai bun mod de a ajunge aproape de „ea”… fiindcă „Braț de Fier” şi englezul Thorn vor încerca să-şi apere comoara.

Barca acostă lângă latura lui *El Aquila.* Au urcat repede, şi în curând velele umflate, mişcară nava, iar prova luă în piept primele valuri ale mării ieşind din apele calme ale golfului Cayo Santiago.

* * *

Şezând rezemat de perete, Cosme continuă să înghită mâncarea dar nerevenindu-şi încă din surprindere. El auzise de Piratul Negru, dar atribuise toate zvonurile pe seama unei legende imposibile, fiindcă era imposibil ca un pirat chiar spaniol, să fie generos cu cei slabi. Acum nu se mai îndoia de el, întinzându-şi mâna spre mâncare şi butoiaşul cu rom, pe care-l avea lângă el.

* * *

Bonei Bay[14] era unul dintre cele mai bune golfuri de pe insula Tortuga. Larg şi la adăpost de vânt, înconjurat de un semicerc de teren populat de păduri de pini, era un adăpost permanent pentru brikul lui „Braț de Fier”. Piraților care au vizitat insula au respectat Golful Bonei, recunoscând tacit că îi aparținea francezului.

De la Cayo Santiago cele trei nave au escortat galionul până la apusul soarelui în ziua următoare. Cele patru nave au fost ancorate, echipajele au debarcat, rămânând doar la bordul galionului piraților din paza colectivă care au avut sarcina de a monitoriza comoara până a doua zi, când se va trece la distribuire.

Hector Curbec, îndeplinind promisiunea lui, a permis ca toate echipajele de pirați să stea în colibele aflate pe malul golfului, care, la fel ca în alte golfuri de pe insula țestoaselor, trăiau cea mai dureroasă parte a vieții, gândindu-se la aurul pe care căpitanii trebuiau să-l distribuie în mod egal, de fiecare dată când s-au

[14] Bone Bay – Golful scheletului.

întors dintr-o expediție fructuoasă.

Curând piraţii începură scandalurile, acompaniate de cântece în mai multe limbi pe voci răguşite şi sub influența băuturii. Jacqueline de Brest se închise în cabină şi visul o purtă departe spre o iubire, care încă o răscolea. Nu, cântecele bahice şi nepoliticoase i-au deranjat odihna. În mod constant vedea o față întunecată, o mustață subțire care umbrea o buză superioară, şi care uneori lăsa loc de bătaie de joc afectuos… Şi când în cele din urmă adormi, în vis imaginația încă modela figura singurului om pe care ea la iubit. Şi în visul ei se desenă un nume care, cu un oftat profund, se contură când la pronunțat inconştientă:

— Carlos…

Cântecele au continuat să umple spațiul, şi în unele locuri se auzeau ciocnirile metalice a două oțeluri sau o împuşcătură izolată. Vinul provoca predispoziția uşoară în lupta piraților…

În cabina lui, unde se ascundea auster, buzele lui Hector Curbec se răsuciră accentuând o grimasă de dispreț.

— Vinul… Femeile… murmură… Şi din când în când se ucid unii pe alții ca nişte câini flămânzi…

Cu cârligul apropie de el, trăgând o masă voluminoasă. Era masa lui la care în mod meticulos scria incidentele, la fiecare douăzeci şi patru de ore, cu tot ce se întâmplase de la plecarea de pe brik, până la arderea portului Cayo Santiago.

După ce finaliză activitatea, şi înainte de culcare se ridică să urce până la pod, pentru a privi o clipă silueta nemişcată a galionului spaniol, ancorat în golf, care adăpostea o comoară, realizată prin gândirea şi planurile lui, iar buzele subțiri inumane ale piratului fără suflet, scoaseră pentru o fracțiune de secundă un zâmbet slab, care arăta motivul – lăcomia.

Soarele apusese, când Hector Curbec, urcă pe pod. Când şi-a îndreptat privirea către locul în care trebuia să fie ancorat galionul spaniol, din mintea „Brațului de fier” ieşiră cele mai îngrozitoare gânduri.

Surpriza piratului francez, era atât de imensă încât pentru câteva clipe îşi pierdu impasibilitatea obişnuită, şi lovind furios în balustrada podului, rosti o serie de blesteme.

Trei erau corăbiile ancorate în golf: schoonerul piratului englez Thorn, schoonerul mic al Corsarei Bretone şi brikul lui. Dar nu era nici o urmă a galionului spaniol… Părea că a dispărut în aer sau sa scufundat în fundul golfului.

Cu lovituri puternice, Curbec îți trezi oamenii săi, care dormeau

sforăind, după seara agitată a beției…

Hector Curbec se urcă pe o scară de funie, iar cârligul său era mai activ decât mâna lui, când urcat pe vârf. El intră în *cercul*[15] aflat, în vârful catargului, locul destinat santinelei permanente.

Santinela dormea cu picioarele spânzurând pe marginea inelului, şi o sticlă goală sub trupul lui, care răspândise în haine un miros dulce de brandy.

La vederea lui Curbec, acționă ca un ceas cu alarmă. Rămase în picioare cu o privire surprinsă, dar din care izvora frica.

— Unde este galionul, santinelă? întrebă Curbec încet.

— Nu… nu am văzut… dormeam…

„Brațul de fier" avea o voce subțire, spre deosebire de corpul său atletic. Dar, dacă glasul lui eşua uneori, încălcarea unui ordin dat de el, nu-l scotea niciodată din vigoarea lui proverbială.

Cârligul suspendat pentru câteva clipe atrase atenția santinelei, care urlă, ştiind despre moartea sa apropiată. Mâna dreaptă a lui Curbec îl apucă pe piratul beat de gât şi, ridicându-l în aer deasupra capului, „Braț de fier" îl aruncă din cuibul corbului.

Corpul căzu izbindu-se de punte, murind instantaneu. „Braț de fier" ajunse pe punte la un minut după omul pe care tocmai l-a ucis.

Privi cu o expresie crudă la echipajul prezent şi înspăimântat de pe brikul său.

El intră în litania lui de blesteme când, auzi gemete jalnice de pe puntea schoonerului englez. Se urcă pe pod, şi privi scena care se desfăşura în echipajul lui Lian Thorn.

Englezul biciuia mânios trei piraţi, întinşi pe podeaua punții. Când Lian Thorn se sătură să-i bată cu biciul, sabia lui fulgeră de trei ori şi trei capuri căzură… apoi cu propriile sale mâini Lian Thorn aruncă cele trei corpuri care tocmai le tăiase capetele, peste bord, împreună cu capetele tăiate.

O activitate neobişnuită părea să se desfăşoare brusc la bordul navei, Corsarei Bretone. Pe *teugă*[16], Jacqueline de Brest dădea ordine, şi toate bărcile au fost coborâte, pe apele calme ale golfului.

Recent aruncate bărcile au început să navigheze în toate direcțiile golfului şi vâslaşi săi colectate cadavre plutitoare din apă care pluteau.

Câteva clipe mai târziu Thorn Lian, şi Jacqueline de Brest, au

[15] Cercul – cuibul corbului.

[16] Teugă – castel prova.

urcat pe podul navei lui „Braț de Fier”. Corsara Bretonă rămase tăcută, în timp ce Lian Thorn striga, înjurând. Hector Curbec, cu brațele încrucișate, arătă o lividitate pe fața de obicei palidă.

...contemplando en la sala capitana el amontonamiento de oro y joyas...

— Destul, englezule! strigă, pentru a opri avalanșa verbală a lui Thorn, a cărei față era atât de roșie de parcă se turnase sânge în tenul lui. Nu vom obține nimic cu urletul. Toți trei am fost împreună noaptea trecută, în camera căpitanului de pe galionul spaniol, stivuind aurul şi bijuteriile care constituiau partea principală din pradă. Şi acum, galionul cu pradă a dispărut din aceste ape. Te-am văzut ucigându-i pe trei dintre oamenii tăi, şi nu mă îndoiesc că meritau moartea, pentru că, şi la mine sa îmbătat, în loc să fie atent. Acum mă întreb: ce fac bărcile tale, coborâte pe apa golfului, femeie?

— Recunoşteau trupurile oamenilor noştri, cei care erau de gardă, pe galion. Acum toți plutesc cu gâtul rupt sau tăiat.

— Nu ştiu cum putea să dispară galionul... din apropierea a trei nave, cu atâția oameni la bord, spuse Curbec oprindu-se brusc. Faceți bine să vă gândiți, dacă nu cumva ştiți ceva.

Dar aceasta nu era ideea apărută în mintea piratului francez. Dintr-o dată privi spre Corsara Bretonă.

— Nu ai fost tu cea care ai propus folosirea galionului ca un anumit mod de a asigura o distribuție echitabilă, întrebă el? Ştia că, Corsara Bretonă, avea reputația de a fi foarte vicleană. Spune-

mi, femeie: ce crezi de această dispariție? întrebă el, din nou.

— Încerc să relaționez anumite fapte, spuse ea evaziv.

— Este clar pentru mine, spuse Thorn, blasfemiind. Unii captivi spanioli profitând de favoarea întunericului, şi profitând de beția, şi orgia care domnea la sol, au reuşit să captureze galionul, să masacreze garnizoana, şi să navigheze spre porturile spaniole. Şi acum ei au un avantaj considerabil...

— Nu față de navele noastre! le spuse Curbec. Vom urca instantaneu, navigând pe trei cursuri... şi vom vâna galionul, o navă grea, a cărei urmă o ajungem prin ridicarea tuturor pânzelor. Ce zici tu, femeie?

— Prima dată să-i ridicăm din apă pe toți bărbații care au asigurat paza galionului spaniol, şi acum plutesc morți pe apă, spuse ea cu o voce fermă.

— Vreți să pierdeți mai mult timp, femeie? zise Curbec, ale cărui suspiciuni cu privire la corsară creşteau.

— Galionul nu poate fi departe şi îl vom ajunge, Curbec, spuse ea. Pierdem, doar câteva clipe.

— Ce realizăm dacă trebuie să strângem nişte decapitați? mârâi Lian Thorn.

* * *

El Aquila tăia apele îndreptându-se spre coasta de sud-vest a insulei Tortuga... Încă o sută de mile de insulă, iar briza sufla în favoarea lor ajutându-i să înainteze.

Piratul Negru se afla în poziția de pilot, lângă Tichli, negrul surd şi mut, ale cărui mâini apucaseră roata cârmei.

— ... pentru că nu le-am putea bate niciodată pe toate, spune Tichli, întrebă Carlos Lezama. Trei dintre cele mai bune nave din Caraibe au fost aliate. De aceea trebuie să folosim învățăturile pe care ni le oferă pavilionul frumoasei corsare. Coarnele taurului, care prefăcându-se că agonizează era pregătit să atace şarpele cu capul şi cu gesturi nobile. Să nu fim tauri de data asta... pentru că sunt şerpi care ne aşteaptă. O voi vedea, Tichli... Poate când va fi în fața mea, o voi săruta. Acesta va fi primul şi ultimul sărut al iubirii, pentru ca va trebuii să moară... Sunteți de acord cu mine, nu?

Carlos, privii spre fața negrului, care avea un zâmbet absent stereotip, dar care nu auzea nimic.

La sfârşitul după-amiezii, când *El Aquila* se îndrepta spre sud-vest, santinela din cuib, anunță că în depărtare se află o navă de structură grea şi tonaj mare.

Piratul Negru urcă în castel, şi privi prin telescopul său.

— Este un galion spaniol, murmură el, recunoscând linia şi naționalitatea navei.

Coborî telescopul, fără să-şi facă griji mai multe despre galion, care urma un traseu opus lui, şi care dispăruse fără a manifesta intenții ostile.

— E ciudat! murmură din nou. Un galion spaniol care navighează pe aceste ape şi se îndreaptă spre Tortuga…

Dintr-o dată, izbucni într-un râs tare, când văzu prin telescop îmbrăcămintea engleză inconfundabilă cu a echipajului galionului spaniol.

— Pirații la bordul unui galion spaniol, spuse râzând. Ce mi-ai spus, bun Cosme? Pentru a se asigura că împărțirea prăzii se va face corect, corsara, sprijinită de piratul englez, a propus să depoziteze tot ce a rezultat din jaf pe galionul spaniol… Toate pânzele ridicate, strigă brusc Carlos, surprinzându-şi echipajul. Oferiții lui *El Aquila* viteza maximă.

El sări de pe pod, până lângă cârmă, şi arătă lui Tichli punctul îndepărtat al galionului, întinzându-şi brațul drept.

— Drept în față, acolo! Ridicați pavilionul!

Fastuoasă *El Aquila* se îndreptă direct spre nord cu toate pânzele ridicate, schimbând cursul pe care îl urmaseră până atunci.

Pavilionul pirat al Piratului Negru flutură în aer: un pui de vultur cu aripile deschise pe fond roşu.

— *Zafarrancho*[17] – la luptă, curajoşii mei! La posturile voastre!

— Lezama reveni urcând pe teugă, privind prin telescop spre echipajul de pe galion, care erau îngrămădiți lângă *gunwales*[18], privind apropierea incomodă a navei care se îndrepta spre ei. Sunt piraţi englezi, şi numai douăzeci şi cinci! strigă Piratul Negru. Gustare uşoară, curajoşii mei!

Echipajul galionului îşi dăduse seama deja de intențiile navei, văzând pavilionul temut de toți piraţii şi corsarii fluturând în vânt.

Nu exista speranță de salvare, deoarece, pe lângă tonajul structurii, greutatea comorii din golf, făcea ca înaintarea lor să fie foarte lentă, şi împiedicând alte manevre.

---

[17] Zafarrancho – Set de activități făcută pe o navă pentru a fi disponibilă pentru o anumită activitate.

[18] Gunwales – copastie, *copastie* – bordură de lemn sau de metal montată la partea superioară a parapetului sau a balustradei bordajelor unei nave.

Şi fără a avea vreo protecţie, galionul era neajutorat, împotriva tunurilor, care apăreau deasupra părţii laterale a navei, care devenea tot mai vizibilă.

Hundred Spanken, la cârmă, înlocuindu-l pe surdo-mutul Tichli, când mai erau doar trei mile între cele două nave.

— *Maniobra*[19] de încărcare! strigă Piratul Negru. Distracţie! Piratul pleacă!... Gloanţe în archebuze! Trăgătorul care ratează, bea doar apă timp de o lună! Foc de voie!

Tunurile sfâşiară toate pânzele galionului. Cârligele erau aruncate agăţându-se în balustradele de pe lateral, iar bordajul fu trecut cu strigăte de mânie la adresa englezilor.

Şi plecă nervos din golf, pentru că mânia lui Lian Thorn era de neegalat atunci când descoperi că galionul spaniol, condus de piraţii săi au plecat din apele britanice.

La fel râdea şi Piratul Negru... dar cu un râs batjocoritor atunci când echipajul de pe *El Aquila* trecuţi pe Galion văzură nouăzeci de prizonieri spanioli, înlănţuiţi pe lângă pereţii concavi ai navei privind cu teroare mută la nou-venitul pirat.

Carlos Lezama se opri cu pumnii pe şolduri, depărtă picioarele şi examină feţele celor nouăzeci de prizonieri.

— Sunteţi toţi bărbaţi şi toţi păreţi puternici. Nici un bătrân nu este printre voi sau vreun copil. Adică sunteţi bărbaţi solizi, în putere. Şi atunci cum dracu sa putut ca o mână de nespălaţi, să atace, să distrugă şi să ardă, să nu rămână piatră pe piatră din Cayo Santiago? Văd în mod clar că nu aţi folosit armele... pentru că atunci n-aţi fi fost spanioli adevăraţi care să muriţi cu ele în mâinile voastre. Nu-mi răspunde nimeni?

Lezama aşteptă câteva momente, dar nici unul dintre cei legaţi, nu răspunse.

— Nu meritaţi nici barca, şi nici apa necesară pentru a ajunge în vreun port spaniol. Eu spun că nici nu aveţi nevoie, dacă ştiţi cum să vâsliţi şi trageţi tare, pe când mâinile vi se încălzesc şi vi se fac răni în palme vâslind, deja aţi ajuns.

Piratul Negru se apropie de lanţuri, şi descoperi că încuietorile erau construite robust. El părăsi puntea pentru a se întoarce purtând un topor greu cu două tăişuri, dar când îl văzură venind şi apropiindu-se de ei atât de hotărât, cei nouăzeci de prizonieri avură senzaţii de panică...

— Nu sunteţi decât ţesători şi scamatori, le spuse Carlos

[19] Maniobra – manevră.

Lezama, privindu-i cu o expresie sumbră, în timp ce mâinile odihneau pe mânerul toporului.

Când ridică toporul unii dintre ei, închiseră ochii, auziră o lovitură şi aşchii ascuțite săriră din pivoții din lemn, în care erau ținute capetele lanțurilor.

După ce îi eliberă, cei nouăzeci de spanioli se ridicară cu greu în picioare, după lunga imobilitate la care fuseseră forțați.

— Pe drumul spre punte, spanioli, ordonă Lezama. Şi amintiți-vă avertismentul. Acum capul sus şi înainte.

Cei nouăzeci de spanioli porniră cu greu, şi ajungând sus pe punte, au început o retragere înspăimântătoare, în timp ce contemplau ceea ce li sa părut a fi manifestarea furiei demonice.

Piraților lui Lezama făceau o treabă extraordinară, iar balustradele şi structura căzu pe punte, amestecând lemnul distrus cu trupurile piraților spânzurați.

— Continuați mai departe le spuse Piratul Negru, arătând cu toporul partea de lângă *El Aquila*, iar după ce veți termina veți face o barjă cu lemnul de pe galion.

Piraților nu au acordat atenție celor care priveau spre ei tremurând… Ei continuau să demoleze în mod activ, tot ceea ce ar însemna un exces de greutate pe galion, în timp ce alții asamblau acea barjă cu care trebuiau să plece spaniolii.

— Acum vom construi o barjă, *Hundred Spanken*, strigă Lezama. O barilă de apă şi cea mai bună pe care o ai în *cambuză*[20].

— Nouăzeci de porții de apă şi mâncare, timp de trei zile.

Atunci când spanioli prizonieri din Cayo Santiago s-au văzut aşezați în ceea ce acum era un fel de barjă, şi luând vâslele, au început să se îndepărteze de cele două nave, unii au izbucnit în râs cu un râs nebun, în timp ce alții şoptea rugăciuni.

Ei vâsleau viguros, încercând să se îndepărteze cât mai mult posibil, în cazul în care Piratul Negru îşi va regreta acțiunea generoasă.

Galionul dezmembrat porni curând pe drumul spre *Island Crow*[21], tras de *El Aquila*.

La bordul galionului era doar un singur om: Herculeanul Tichli cu un bici lung în mână.

El înțelese perfect după gesturile pe care stăpânul său, Piratul

[20] Cambuză – magazie la bordul navelor în care se păstrează proviziile de alimente.

[21] Island Crow – Insula Ciorii.

Negru, îi le explicase, că la bordul galionului nu trebui să urce nimeni.

CAPITOLUL IV
Ultima capcană a lui Lian Thorn

Pe măsură ce cadavrele decapitate ale celor care formau garnizoana colectivă a galionului dispărut erau ridicate la bord, în timp ce Lian Thorn furios protesta şi înjura continuu.

— Ce propui, acum Corsaro? întrebă el, supărat. Pierdem timp preţios şi cu fiecare minut care trece, galionul se îndepărtează.

Jacqueline de Brest indică cu biciul cele patru rânduri de cadavre de pe care curgea apă pe puntea vastă a brikului.

— Secundul tău să caute care sunt oamenii tăi, Curbec, în timp ce al meu face acelaşi lucru cu a mei.

— Această femeie şi-a pierdut minţile! strigă Lian Thorn. În timp ce continuaţi cu mascarada asta, mă duc la bordul navei mele.

— Tu rămâi, aici Thorn, spuse Corsara, cu un pistol pe care tocmai îl scosese în mână. Trebuie să recunoşti printre cei morţi, pe cei care aparţin oamenilor tăi…

Hector Curbec, pricepu brusc de ce a solicitat Corsara Bretonă, ridicarea din apă a celor morţi, care făcuseră parte din echipajele comune, pentru asigurarea pazei galionului. Cârligul căzu pe umărul piratului englez, care surprins, căzu în genunchi. Pumnul drept al lui Curbec se prăbuşi pe spatele gâtului lui Lian Thorn, care, ca un butuc căzu pe punte.

— Ataşaţi-l de catargul central! ordonă Curbec. Poissard, tu, cu două sute dintre cei mai buni oameni ai mei, capturaţi nava engleză! Păstraţi majoritatea în viaţă, o să văd ce facem cu ei!

Poissard, secundul lui „Braţ de Fier”, alergă să-şi trieze oamenii, şi să execute ordinul lui Curbec. Hector Curbec se întoarse spre Jacqueline.

— Nu am încredere în tine, femeie. Pentru că nu cred că englezul era capabil să fie aşa şiret ca un şarpe. Cum ţi-ai dat seama că el este responsabil pentru furtul galionului?

— M-am trezit, neputând să dorm, şi am fost surprinsă să văd cum galionul a ridicat ancora. Mahmureala beţiei a făcut ca mulţi din oamenii tăi, şi ai mei să fie ucişi pe plajă. Am coborât bărcile şi am vrut să văd realitatea: am fost surprinsă că nimeni dintre cei ucişi nu purta haine engleze. Toţi erau bretoni de ai mei sau francezi de ai tăi. Unde erau cei douăzeci şi cinci de piraţi ai lui

Thorn, care formau restul garnizoanei? Englezii au adus băutură clandestin la bordul galionului, deşi era interzis prin ordinul tău, cei douăzeci şi cinci de oameni ai englezului nu au băut, ai mei şi ai tăi au băut, după care ia ucis pe cei scăpați din masacrul de pe plajă, aruncându-i în apă. Ai spus că eu ştiam de planul englezului, să zicem că ai dreptate, dar uiți un lucru simplu, dar esențial şi anume, dacă şi-ar fi schimbat uniformele, cu a oamenilor mei, şi pe ai mei să-i îmbrace cu hainele lor, putea cădea vina de complicitate pe mine, dar ei şi-au păstrat hainele de englezi. Ceea ce este clar că Lian Thorn, a fost un neîndemânatic.

— Indiferent cât de neîndemânatic este, el ne va spune în curând în ce direcție a navigat galionul, murmură Hector Curbec; dar în gândul lui se formă o nouă suspiciune.

Femeia franceză, se pare, că a descoperit capcana stabilită de englez, dar oare Corsara nu putea fi chiar autorul „ciudățeniei" pe care acum îl reproşa englezului? Ar fi putut fi cea care a ordonat uciderea celorlalți gardieni ai galionului, ai mei şi ai englezului, îmbrăcând douăzeci şi cinci dintre oamenii ei în haine engleze, şi pe englezii omorâți în hainele oamenilor ei? Şi poate, în timp ce eu îl chinui pe englez încercând să smulg un secret pe care el nu-l ştie, corsara râde fiind convinsă de inutilitatea torturii lui Lian Thorn…

În timp ce Poissard, cu două sute de francezi se îndrepta spre nava engleză, tunarii de pe brik ascultând ordinul lui Hector Curbec, îndreptaseră tunurile împotriva navei lui Lian Thorn.

Secundul francez se apropie de schooner, îndreptă pistolul spre secundul englez, urcă la bordul navei şi dezarmă pe toți piraților lui Lian Thorn, care nu au opus nici cea mai mică rezistență.

Hector Curbec asistă la acțiunea de dezarmare a echipajului şi capturare a navei engleze, terminată cu legarea englezilor. După care se apropie de Lian Thorn, care cu capul căzut pe piept şi sângerând la umărul drept, era legat de un catarg. Nu-şi mai recăpătase cunoştința, după lovitura violentă cu pumnul, pe care „Braț de Fier" o aplicase pe gâtul lui.

Cârligul cu care Curbec, îl agățase pe Thorn lăsase o brazdă sângerândă în pielea englezului de la umăr până la talie.

Curbec îl apăsă cu cârligul pe rană, iar senzația de durere făcu pe Lian Thorn, să deschidă ochii, încercând să-şi ridice capul.

— Pe puntea navei mele sunt aproximativ şaptezeci de cadavre ale oamenilor ucişi, de oamenii tăi englezule, spuse încet Curbec, oprit cu fața lui la douăzeci de centimetri de fața lui Lian Thorn.

Nici unul dintre ei nu este englez. Unde sunt oamenii tăi?

— Probabil uciși de spanioli! strigă Thorn, exasperat.

— Te întreb din nou, unde sunt oamenii tăi, repetă Curbec cu răceală.

— Ai trei! spuse Thorn, arătând cu bărbia un corp decapitat, îmbrăcat cu uniforma engleză. Aceştia sunt cei pe care i-ai decapitat tu englezule, cu câteva momente în urmă.

„Braț de Fier" se întoarse spre Corsara Bretonă şi cu mintea lui şireată, deşi începea să fie convins, că Jacqueline nu fusese autorul dispariției galionului, dorea să facă o ultimă încercare.

— Cred că îl putem omorî acum, femeie. Pentru mine nu există nici o îndoială că el este trădătorul, care sa gândit să păstreze toată comoara jefuită numai pentru el însuşi.

Dacă corsara dă din cap, acceptând hotărârea lui, gândindu-se că cârligul îl va liniști pe Lian Thorn pentru totdeauna, ar arăta că ea este adevăratul trădător.

Dar Jacqueline de Brest răspunse într-un mod care, pentru „Braț de fier", scotea în evidență inocența totală în răpirea galionului.

— Dacă îl omori, Curbec, nu vom şti niciodată în ce direcție a plecat galionul.

Curbec se întoarse, confruntându-se cu Lian Thorn, care îl privea nervos.

— Vorbeşte, Thorn. Vei evita tortura pe care o meriți ca trădător pentru nerespectarea cuvântului tău, şi pentru pactele pe care le-ai jurat cu noi. Ce traseu urmează oamenii tăi de pe galion?

— Nu v-am spus, pentru mântuirea mea veşnică, că spaniolii au omorât pe cei care…

Curbec prinse vârful limbii englezului, şi răsuci în timp ce întreba pe Thorn care scotea țipete de durere.

— Vorbeşte acum, Thorn, spuse francezul. Spune-ne încotro se îndreaptă galionul.

— Nu… nu vreau…, răspunse piratul englez disprețuitor.

Impasivitatea rece cu care „Braț de Fier" cresta cu cârligul fața lui Thorn, o făcu pe Jacqueline de Brest să întoarcă capul pentru a evita să vadă masa informă, monstruoasă, care deveni fața englezului sub tortura lui Curbec.

— Mai ai un ochi şi o ureche, englezule, spuse piratul francez încet şi mai ascuțit ca niciodată. Ce direcție a luat galionul?

Lian Thorn îşi aruncă capul pe piept, muşcându-şi buzele pentru a nu mai vorbi. Ştia că moartea lui era aproape oricum.

— Adu-ți papucii de fier, ordonă Curbec unuia dintre oamenii săi, care contemplase tortura cu o expresie interesantă.

După ce auzi de cutiilor de metal în care picioarele închise explodau, pulverizând lent oasele sub o presiune de nedescris, Lian Thorn urlă:

— Spre nord-vest!... spre May Pen... în Jamaica!

— La bord, femeie. Vom pleca imediat.

Jacqueline de Brest ascultă, iar când părăsi puntea brikului, apăru Poissard, secundul lui Curbec, împreună cu secundul lui Lian Thorn.

— Aruncă în aer schoonerul, Poissard, spuse Curbec încet. Vreau să văd pe acei englezi arşi împreună cu nava lor. Ei sunt trădători ca şeful lor, din momentul în care el este cel care ia trimis.

Nava Jacquelinei de Brest, desfăşură pânzele, depărtându-se de brikul de pe care piraţii francezi aruncau în mare cadavrele celor ucişi. Schoonerul lui Thorn Lian fu incendiat pe toate părţile, şi urletele echipajului legat pe punte scotea strigăte de coşmar în aer, în timp ce briza marii nu putu alunga mirosul înţepător de carne arsă...

— Direcţia nord-vest, cârmaciule! strigă Curbec. Navigaţi cu toate pânzele sus! Atenţie! În curând trebuie să vedem galionul spaniol!

Se apropie de Lian Thorn şi, cu cârligul, îi ridică bărbia, în timp ce cu mâna dreaptă îi dădu două lovituri puternice, care îl făcură să ridice capul uluit pe englezul torturat.

— Ai vrut să mă înşeli, fiară? Uită-te la nava ta. Deja devine invizibilă. Şi nu mai ai nici un singur om. Au ars mai bine decât cheresteaua schoonerului tău. Vei trăi timpul necesar pentru a vedea galionul. Dar, pe credinţa numelui meu, înainte de a muri, trebuie să ştii care sunt cele mai rafinate dintre torturile mele.

Poissard, cu un gest din partea şefului său, trase cu pistolul în capul secundului englez, omorându-l pe loc. După care, ridicându-l fără efort, la aruncat peste bord. Brikul părăsi golful îndreptându-se spre nord-vest, ajungând repede din urmă nava Corsarei Bretone, plasându-se în faţă şi preluând conducerea.

În timp ce navele piraţilor urmau traseul spre May Pen, Jamaica, *El Aquila* urma un traseu total opus, remorcând Galionul spre insuliţa Ravens.

Echipajul de pe *El Aquila*, ştiau că galionul remorcat conţinea o mare comoară, rezultatul jefuirii portului Cayo Santiago.

Hector Curbec se apropie de două ori de Lian Thorn, descărcându-şi furia pe englez...

Dar Lian Thorn slăbit de pierderea de sânge, abia dacă mai răsufla...

Fața lui mutilată arăta un zâmbet vag... pentru că el ştia că va muri, dar liniştit că în cele din urmă înşelase pe „Braț de Fier", deoarece Galionul condus de cei douăzeci şi cinci de pirați ai săi navigau nu spre May Pen, ci cum le ordonase el, spre sud spre insula Galapagos.

Când „Braț de Fier" pentru a treia oară stropii cu oțet fața victimei sale dar nu la mai auzit gemând de durere, puse mâna dreaptă pe pieptul englezului. Dându-şi seama că Lian Thorn, încetase să mai existe, furia lui nu cunoştea limite... şi chiar proprii săi oameni, deşi obişnuiți cu cruzimea sa fără inimă, priveau în altă parte, în timp ce „Braț de Fier", îşi descărca furia inumană, pe cadavrul celui care fusese englezul Lian Thorn. Iar când Hector Curbec se urcă pe podul de comandă, toți piraților lui aşteptau cu respect, dar evitau să privească spre el.

Ei cunoşteau mânia rece a omului manifestată în moduri neaşteptate... şi nu doreau să simtă pe corpul lor arma lui de temut, mâna stângă a lui Hector Curbec.

CAPITOLUL V
Insula Crow

Insula Ravens cuprinsă într-un conglomerat de munți, era poreclită aşa din cauza golfurile sale populate fără încetare de păsări negre, dar considerată nefastă de piraţii superstiţioşi, care de aceea nu frecventau apele sale.

Antillezii care trăiesc pe insulă dedicându-se vânătorii, au de multe ori conflicte cu piraţii şi corsarii care se mai opresc să se alimenteze, creând victime în rândurile navelor pirat.

Ei furnizează continuu aşa cum au făcut cu multe dintre navele corsarilor sau piraților, ancorate departe de roci, transportând fără teamă în bărcile lor plate, butoaie de apă, băuturi şi carne sărată.

Deci, atunci când în depărtare, văzură velele lui *El Aquila* se pregătiră să plece de la colibele lor, construite în mijlocul munților înalți, îndreptându-se spre plajă.

Dar *El Aquila* părea că nu doreşte să ancoreze, remorcând galionul demontat, prin trecerea deschisă între două stânci înalte, pe care numai un pilot expert o cunoştea, îndrăznind să se strecoare printre pietrele ascuțite care apăreau la suprafața apei.

Buccaneerii au văzut modul în care membrii echipajului împărțiți pe ambele părți ale navei, măsurau cu sondele adâncimea apei, pe care plutea corpul navei.

Pilotul care manipula nava era Piratul Negru însuşi. Toți dintre buccaneerii au dedus că nava piratului pe care-l cunoşteau, nu avea nevoie doar de mâncare şi băutură, ci să stea liniştit câteva zile, fiindcă de multe ori şi el a fost lângă ei scăpându-i din multe necazuri.

Doar că numai Piratul Negru putea evita eşuarea navei lui, fiindcă numai el cunoştea traseul periculos, locul acelui metru, care nu bloca accesul la trecerea îngustă deschisă între două stânci înalte.

Valurile mugeau, spărgându-se de coca lui *El Aquila*, şi acoperind-o cu spumă în timp ce Carlos Lezama, la cârmă, manevra roata cârmei cu viraje rapide, atent la fiecare viraj, aşteptând ocazia de a intra în defileu, favorizați de valuri.

Hundred Spanken se ocupa de o contramanevră dificilă, de îndepărtare a galionului cu ajutorul unor grinzi lungi, de către

cinci piraţi, evitând ca nava dezmembrată să se ciocnească de nava, care îl remorca.

Un val ondulat se ridică spre *El Aquila*, lovind-o ca un ciocan, propulsând-o în faţă, şi trăgând după ea galionul demontat.

Şi, când cele două nave au rămas imobilizate, piraţii au eliberat grinzile, ştergându-şi sudoarea care le curgea pe frunţi. Întinse între cele două stânci ale munţilor înalţi, cele două nave au fost lăsate la o distanţă scurtă una de cealaltă. O pasarelă a fost întinsă între *El Aquila* şi galion, pe a cărui *covertă*[22], era Tichli ca o statuie de abanos strălucitor, în a cărui mână dreaptă atârna biciul lung cu multe cozi. De la ţărmul defileului, marea era la doar treizeci de metri distanţă. O placă largă, era aşezată ca un podium pe plaja îngustă.

Pe versanţii stâncilor coborau semi-sălbaticii *buccaneeri*, a căror îmbrăcăminte era compusă în principal din piele.

Descendenţi ai francezilor, care au fost cândva regii din Caraibe, şi-au păstrat o independenţă feroce, şi numai reminiscenţele strămoşilor au respectat puterea succesorilor lor, piraţii.

Mai mult de o sută de buccaneeri s-au înghesuit aproape de podium şi, în tăcere, au văzut că Piratul Negru coboară.

— Salut cu plăcere *buccaneerii* de pe Island Ravens, începu Carlos Lezama să vorbească, întorcându-se spre ei. Cine e şeful vostru, acum? La ultima mea întâlnire, era bătrânul Gros Jean.

— Încă sunt eu, Piratule Negru, spuse un bătrân *buccaneer* cu o barbă lungă, avansând până se apropie de Lezama. Ce scop va adus pe insulă?

— Am nevoie de ajutor, de la oamenii tăi. Trebuie să număraţi mult. Mă cunoşti deja, Gros Jean. N-am promis niciodată în zadar. *Buccaneria* vă oferă numai cât să trăiţi. Am nevoie de tine şi, deşi munca este grea, ajutorul tău te va face liber. Câţi îmi poţi da?

— Vom fi unsprezece. Dar navigaţia nu ne atrage.

— Nu vreau oamenii tăi ca membrii ai echipajului. Oamenii mei sunt suficienţi pentru mine; sunt puţini, dar aleşi şi credincioşi, şi am încredere numai în ei. Pentru moment, vreau să cumpăr piei cusute în formă de saci. O sută cincizeci de piei. Da, nu te uita la mine cu o buză ridicată, Gros Jean. Îmi trebuie saci de piele. Ai înţeles, de ce te uiţi aşa mirat, că nu ţi-am cerut coarne de porumbei? Totodată vă recrutez pe toţi, cu plată, un ban de aur pe om.

---

[22] Covertă – puntea superioară a unei nave; punte de manevră.

— În schimb, ce trebuie să facem?

— Ceva foarte simplu. Să apărați insula împotriva unui posibil atac, pe care îl voi atrage aici. Şi dacă veți împlini curajoşi ce v-am rugat, pentru cine va supraviețui, va primi un ban de aur în plus.

— Promiți, piratule, spuse Gros Jean cu voce tare, ezitantă.

— Şi întotdeauna îmi respect promisiunea, dacă ştii cum să te conformezi. Luați-i pe oamenii tăi unde păstrezi pieile şi faceți sacii. Furnizați sacii pe care i-am comandat dar reveniți cât mai repede posibil. Voi aştepta aici, voi plăti ce am promis, iar averea *buccaneerilor* de pe Ravens va creşte. Ține minte, Gros Jean.

Gros Jean descrise un gest larg îndreptat, spre oamenii lui. *Buccaneerii*, mereu în tăcere, urcau pe pantă.

Când toți au dispărut după vârfuri, Carlos Lezama se întoarse la bord. Sa urcat pe podul castelului.

— Deschide urechile. Ați auzit ce am discutat cu *buccaneerii*. Campania mare este cea pe care o pregătesc, şi de asemenea, premiul este pe măsură. Pentru ei câte unu sau doi galbeni de aur, poate mai mult. Pentru voi: pentru toată lumea, smaralde, perle şi rubine. Foarte rău. Vă scânteiază ochii, şi nu-mi place. Dar înainte ca stâncile să strălucească, trebuie să lucrați ca nişte nebuni. Artileriştii, pentru a transporta toate tunurile pe vârfuri, acoperindu-le cu ramuri. Unii dintre voi veți săpa şanțuri pe cei doi versanți. Iar în şanțuri şi ce va fi în şanțuri, nu trebuie să intre apă din mare. Acum la locul de muncă! Să ştiți că fiecare picătură de sudoare va avea valoarea unei bijuterii.

Pirații lui Lezama ascultau întotdeauna orbeşte, fără a-şi pierde timpul în a căuta scopul a ceea ce au făcut.

În timp ce unii săpau şanțuri adânci pe versanții *acantilados*[23], artileriştii au tras tunurile cu frânghii pe vârfuri. Piratul Negru umbla de la unul la celălalt, sfătuindu-i despre locuri şi observând ramurile care acopereau şanțuri şi tunuri.

Patru ore au trecut, iar când lucrarea a fost terminată, cei patruzeci şi cinci de pirați au fost repartizați între tranşee, şi în spatele tunurilor de bronz ascunse pe vârfuri sub ramuri groase.

Gros Jean şi cei o sută zece *buccaneeri*, purtând sacii pe umeri, s-au apropiat de plajă.

— Ei bine, colaborarea ta începe bine, Gros Jean, comentă zâmbind Piratul Negru. Îmi aduceți o placă?

Doi *buccaneeri* avansară, ducând două plăci largi.

---

[23] Acantilados – stânci.

— Veți cântări, Gros Jean. Stai aici. *Hundred Spanken*! Juanón! Luați cât mai mulți saci, cât puteți.

Cei doi pirați menționați mai sus cu muşchii, încordați dispărură sub sacii de piele cusuți. Urmară pe conducătorul lor, care urcă pe navă, după care pe podul care lega cele două nave, trecură pe galion, unde Tichli făcea de gardă. Cei doi pirați urmară pe şeful lor, oprindu-se în fața magaziei galionului.

Pietrele strălucitoare, amestecate cu aurul, produseră în cele două gâturi ale celor doi pirați, zgomotul lăcomiei.

— Încărcați sacii şi, când sunt pline până la gură, îi legați şi umpleți alți saci. Ce credeați că atât este de greu un galion? Din cauza lemnului? Umpleți sacii, nu pierdeți timpul. Există piatră şi metal pentru toată lumea.

Juanón şi secundul îşi îngropau încântați mâinile în piramidele comorii. Au făcut zece călătorii şi, la sfârşitul lor, puntea galionului era plin cu saci de aur şi bijuterii.

— Urcați pe rând câte zece, *buccaneeri*, strigă Piratul Negru. Sunteți primul, Gros Jean, şi veți vedea că nu vă promit niciodată în fals.

Funcționarea cântăririi a fost verificată, iar *buccaneerii* au închis cu greu sacii repartizați fiecăruia dintre ei. Când tot de pe galion a fost pus în saci se îmbrățişară, iar Carlos Lezama sărută obrajii bătrânului şef, aşa cum era ritualul, ceea ce echivalează cu semnarea unui acord.

— Mi-am ținut cuvântul meu, Gros Jean. Bărbații voştri, sub comanda voastră, trebuie să îndeplinească acum ceea ce vreau de la ei. Repartizează-i tot câte zece la fiecare şanț, şi trebuie să apere şi dinții insula împotriva atacurilor strânse ale două nave de pirați. Spune-le că nu vor apăra numai piei de oameni, ci şi piei cu aur. Şi să le spună că atunci când echipajele celor doi căpitani de pirați vor fi anihilate, fiecare va primi aur, mai mult decât am promis. Toți veți câştiga, frate Gros Jean, dacă oamenii tăi ştiu să se supună ordinelor tale.

Gros Jean sa apropiat de Piratul Negru, sărutându-l pe ambii obraji pe Carlos Lezama. La un semnal dat de şef, *buccaneerii* au părăsit galionul, au traversat nava lor, şi au coborât pe plajă, pentru a se împărți pe grupe de pază pentru fiecare şanț săpat recent.

— Juanón! Cu lopata, în pivniță. Umpleți ceilalți patruzeci şi cinci de saci cu cele selecționate din sortimentul de verde, roşu şi alb. Perle, rubine şi smaralde pentru toți curajoşi mei. Luați câte o

mână, amândoi. Taxă dublă pentru voi, pentru munca depusă. Cei doi pirați au dispărut repede pe scări, iar Piratul Negru a rămas singur cu Tichli.

— Pradă de sânge, Tichli. Fiecare piatră este o picătură de sânge din Cayo Santiago.

Nuanțele întunecate ale amurgului domina defileul. Santinelele se învârteau pe înălțimi, iar din când în când un vultur plutea deasupra în înălțime, pregătind atacul asupra păsărilor negre.

— Nu am încredere în *buccaneeri,* Tichli, continuă Lezama, în timp ce Piratul Negru zâmbea cu o grimasa largă, cu care primea mereu confidențele pe care nu le auzea. Ei vor apăra insulele, pentru că ei îşi apără pielea lor şi bogăția bruscă. Dar pentru fiecare cinci dintre aceştia, unul dintre oamenii mei va participa la acțiunile lor. Ei sunt bine plătiți față de munca pe care o desfăşoară ca să trăiască. Doar că aurul morților serveşte să răzbune pe cei care au pierit în Cayo Santiago. Dacă mi se potriveşte norocul, voi anihila pe *Brazo de Hierro* şi coşmarul meu dulce, Corsara Bretonă.

Întunericul era complet în defileu. Un bărbat îmbrăcat în piei de *buccaneer* înainta în tăcere, urcând din apă pe lanțul de ancorare al galionului. Urcă de-a lungul lanțului, până când se opri la concavitatea goală care se deschidea în corpul navei, pentru a ține ancora.

Privi spre centrul galionului de unde se auzea clar glasul Piratului Negru.

— De mii de ori mi-au reproşat că sunt un şarlatan împuțit, Tichli. Dar ei nu pot înțelege că trebuie să mă eliberez în fața celor care, ca tine, bunul meu Tichli, ştiu să păstreze toate secretele. Piratul englez, pe care l-am forțat să mărturisească, mi-a spus că Lian Thorn se gândea să-l facă să creadă pe „Braț de Fier" că galionul ar merge spre May Pen. Dar cred că, torturat, Lian Thorn în cele din urmă mărturiseşte că galionul merge la Galapagos. Deşi mai mult ca sigur că Curbec pornise la drum, dar poate totuşi el, nu a aflat nimic de la Lian Thorn. Două nave de pirați, se îndreaptă prima dată spre, May Pen, după care negăsind galionul se va îndrepta spre Galapagos. Dar francezul este viclean şi negăsind galionul nici pe traseu, nici în cele două locații, precis va intui că există o a treia persoană care are galionul. Iar cine va simți cine poate fi a treia persoană, este Corsara Bretonă. Când ultimul pirat francez cu împreună cu căpitanul lor Curbec va fi anihilat, va urma Corsara Bretonă şi sufletele mutilate sau ucise

cât şi distrugerea portului Cayo Santiago, va fi răzbunată.

Buccaneerul ascuns în gaura ancorei alunecă înapoi pe lanț.

A auzit destul… şi ceea ce auzise l-ar face mai bogat decât putea să-i dea Piratul Negru. Intră în apă cu aceeaşi tăcere cu care urcase lanțul.

Hundred Spanken şi Juanón transportau sacii cu aur în şanțuri.

Şi patruzeci şi cinci de piraţi aşteptau, bine dispuşi şi satisfăcuți când printre degete vor cerne pietrele prețioase pe care le conțin sacii lor.

Şi Piratul Negru zâmbea şi el. Ştia că acum, împreună, cei o sută şaizeci de oameni ar apăra insulele cu o rezistență aprigă.

Mergând să viziteze pe Gros Jean pe munte la coliba sa, pentru a discuta, ca doi *buccaneerii* să plece spre May Pen şi Galapagos, învățați cât trebuiau să spună lui „Braț de Fier”. La plecare Carlos Lezama suferii o nouă pupătură aspră, şi fraternă a bătrânului şef.

Se întoarse la bordul galionului şi îşi şterse obrajii cu spatele mâinii.

— Minciuni vechi, Tichli. Frăția fraternă impusă de nevoia de a nu se confrunta cu cel de care se tem, dar a cărei companie o vreau în acelaşi timp. Este un lucru trist să ai un suflet îndrăgostit…

CAPITOLUL VI
Generozitatea „Brațului de fier”

Fieffé Coquin, un *buccaneer* care auzise confidențele Piratului Negru, spuse surdo-mutului Tichli, ajunse la barcă.

Se dezbrăcă de haine, apucă vâslele şi vâslind cu putere, se îndepărta de insule. Când consideră că era deja imposibil să fie văzut, el se îmbrăcă din nou.

Navigă toată noaptea cu vânt în favoarea lui, iar în următoarea zi la amiază intră pe Râul Negru, pe pământul Jamaican.

Insula May Pen era pustie. Cele două nave de pirați nu sosiseră încă. Fieffé Coquin aşteptă până în dimineața următoare, văzând siluetele galante şi maiestuoase ale celor două corăbii care se apropiau.

Când Hector Curbec se apropie de insulă şi îşi dădu seama că nu exista nici o urmă de galion spaniol la May Pen, venele de pe frunte se umflară, buzele lui zvâcniră convulsiv sub efectul unei furii incontrolabile. El fusese cu adevărat înşelat de Lian Thorn.

Corsara Bretonă pentru a se asigura de viteza velierului său, ea lansă toate pânzele pe a se putea ține de brik, pe presupusa urmă a galionului. Când se apropiară de insulă, santinela de gardă din cuib, nu a observat silueta inconfundabilă a galionului.

Hector Curbec, ordonă să coboare ancora. La scurt timp după aceea, se întâlnii cu Corsara Bretonă.

— Ghinionul a fost din momentul în care am fost de acord cu trădătorul englez! spuse francezul atletic strigând brusc. Ne-a furat prada, femeie.

Ea tăcea, în timp ce Curbec măsura lățimea cabinei lui.

Poissard, secundul, intră în grabă însoțit de un *buccaneer*.

— Un *buccaneer*, aici de față, aduce ştiri despre galion, şefule! exclamă el, cu respirația grea.

— Numele meu este Fieffé Coquin spuse el, şi te cunosc. În insula Crow există o trecătoare pe care mulți o ştiu. Este numit de *Anguish*[24]. Acolo este o goeletă a Piratului Negru, care a remorcat un galion demontat, în a cărui magazie ar fi trebuit să fie comoara căutată, dar a fost încărcată în saci şi pungi pline de bogății. Piratul Negru a împărțit nouă zeci de saci între piraților angajați, şi

[24] Anguish – Chin.

patruzeci şi cinci de saci, între oamenii lui.

Hector Curbec şi-a adus mâna dreaptă pe buzele sale pentru a acoperi tremurul care se observa în ele. A încercat să zâmbească pe cale amiabilă.

— Voi evalua ceea ce-mi spui, Fieffé Coquin. Voi cântări de trei ori ceea ce mi-ai spus. Continuă să vorbeşti, simt adânc bucuria de a găsi nava pe care am crezut-o pierdută.

O paloare densă invadă faţa frumoasa a Jacquelinei de Brest la menţionarea numelui lui *Black Pirate.*

— *Buccaneerule*, ştii unde este *El Aquila* a spaniolului care a remorcat galionul? întrebă ea cu nerăbdare.

— Gândiţi-vă să vă mişcaţi până la pasul Anguish. Îşi dezmembrează nava, transferând toată artileria spre vârfurile celor două stânci. Iar în şanţurile largi săpate, sunt ascunşi bărbaţi înarmaţi, aşteptând o vizită sigură care va fi a ta. Riscând viaţa mea, am auzit pe Piratul Negru că vă va trimite doi *buccaneeri* care se vor preface că vă avertizează că galionul se află pe insula Ravens, şi că sunt toţi nepregătiţi. Gros Jean, şeful nostru, sa vândut spaniolului. Şi ei gândesc să te surprindă când navele tale apar la orizont.

„Braţul de fier” şi-a mângâiat bărbia, şi ochii cenuşii se odihniră pe faţa buccaneerului.

— Scoateţi cuţitul, Fieffé Coquin, şi încercaţi să trageţi pe masă poziţia exactă a pasului Anguish, locul unde au săpat şanţurile, şi vârfurile unde au tunurile. Fii descurcăreţ, şi vei primi o avere de la mine.

Buccaneerul urmărea conturul insulei cu vârful cuţitului şi îl îndreptă, spre pirat, indicând locaţia tunurilor montate în treapta Anguishului.

Dintr-o dată, cârligul se ridică, scufundându-se în spatele capului *buccaneerului,* care strigă răguşit. Cârligul îl imobiliza, în timp ce, cu mâna dreaptă, Curbec scoase pumnalul, tăind jugulara buccaneerului.

„Braţ de fier” împinse cu genunchiul spatele omului pe moarte.

— Poissard! strigă Curbec.

Secundul intră în grabă.

— Acest trădător la apă, cu un lanţ în jurul gâtului. Nu vreau să se arate. Ar otrăvii cioara care va cădea asupra lui.

Poissard ridică *buccaneerul* şi „Braţul de fier” curăţă cu mâneca hainei sale sângele care se întinse pe masă.

Jacqueline de Brest îşi stăpânii surprinderea, pe care o făcuse

inumanitatea acerbă a piratului, şi urmărea cu ochii traseul marcat pe hartă de indicele francezului.

— Spaniolul are reputația de a fi viclean. Şi el este un trădător în felul lui, pentru că luptă împotriva fraților săi prin profesie. Vom ajunge pe coasta de sud-vest în timpul serii şi, din moment ce ne aşteaptă, avem mult timp să pregătim catapulte. În luna asta May Penul abundă de trunchiuri de mangrove stufoase. Dacă Piratul Negru se mândreşte cu inteligența, este pentru că el nu la mai întâlnit niciodată pe Hector Curbec, spuse el cu mândrie. Vom confecționa catapulte, arborii aruncători vor lansa, şi tunurile noastre vor distruge vârfurile celor două stânci. Poissard!

Secundul apăru la uşa cabinei.

— Vin şi praf de puşcă, ordonă Curbec laconic.

Poissard aduse două pahare de vin roşu, şi un vas care conținea câteva ciupituri de pulbere.

Hector Curbec prinse între degetul mare şi arătător un vârf de cuțit de pulbere, care le amestecă în cele două pahare cu vin.

Jacqueline de Brest luă paharul. Băutura simboliza pe cei mai credincioşi în respectarea pactelor.

Curbe şi-a ridicat paharul şi a gustat.

— Vinul este pentru sânge, femeie, dacă te trădează fidelitatea nu bea.

Jacqueline de Brest drenă conținutul paharului ei. El la pus gol pe masă.

— Vinul este dacă mi-e dor de fidelitatea care mă leagă de tine acum, spuse el gânditor.

Hector Curbec se ridică în picioare şi părăsi cabina, urmat de Poissard. Corsara Bretonă ieşi în urma celor doi bărbați, şi rămase surprinsă de activitățile care se derulau pe insula May Pen.

Mangrove gigant, tăiate prin lovituri de topor şi stivuite pe plajă. În dimineața următoare brikul şi schoonerul mic al lui Jacqueline urcară la bord aceste artefacte ciudate.

Trunchiurile au fost finalizate fiind împărțite în corzi groase şi late adâncite, agățate de platforme pe care erau înşirate catapulte improvizate, lângă care mingi strânse din rădăcini, reprezentau proiectile, rezultatul imaginației minții piratului francez, ca o apărare pentru a combate surprizele de pe insulița Ravens…

Era dimineață când un *buccanieer* veni lângă bordul navei francezului, cerând să fie primit de Hector Curbec.

Gros Jean îl avertizase să nu fie impresionat de aspectul de brută al căpitanului pirat. Dar doar văzându-l, *buccaneerul* se

cutremură fiind adus înaintea lui „Braț de Fier”, a cărui buze subțiri lăsau să se întrevadă un zâmbet sumbru şi rece.

— Bine ați venit, *buccanieerule*. Ai cerut să vorbeşti cu mine. Vorbeşte.

— Ma costat un efort imens să fug de pe insula Ravens, să-ți transmit mesajul marelui şef, spuse *buccaneerul*, întărind vocea. Sper ca recompensa să fie generoasă, pe măsura veştii valoroase pe care v-o dau.

— O să povesteşti, o să aud, şi atunci voi analiza cât prețuieşte.

— Acum două zile a ajuns la trecătoarea Anguish, o navă care remorca un galion spaniol demontat. Ambele nave sunt ancorate, şi echipajul de pe navă se gândesc doar la petrecere, la băut butoaie cu vin. Şeful lor, un diavol negricios, merge de multe ori până la galion, şi le aduce o mare bogăție.

— Vino cu mine, *buccanieerule*. Vreau să vezi dacă sunt bine informat. Un partener al tău ți-a precedat, dar nu contează. Aceiaşi plată pe care i-am dat-o, o vei primi şi tu.

Plin de speranță, *buccaneerul* merse cu piratul francez, spre cabina lui, unde îi arătă tabelul care avea trasat conturul insulei, cu cruci care arătau locurile de apărare, însemnate de celălalt buccaneer.

— Studiază calm această schiță, *buccanieerule.* Spune-mi, arătându-mi cu cuțitul, ca celălalt *buccaneer* şiretlicul pe care Piratul Negru mi la pregătit.

Aplecându-se peste planul de pe masă, *buccaneerul* începu să studieze desenul, dar făcu ochii mari când a văzut culorile roşiatice la intervale împrăştiate în crestăturile de lemn.

— Nu înțeleg, şefu’ mare, strigă el. Dar cred că este traseul trecătorii Anguish.

— Nu-mi vine să cred că încerci să mă minți, *buccanieerule.* Nu mi-ai spus mai devreme că pirații trădătorului spaniol trăiau în beție continuă, fără să fie atenți?

— … judecând după ce am văzut… presupus.

Pistolul descărcat de Curbec umplu incinta cabinei cu fum. *Buccaneerul* căzu în genunchi, după care se întinse lovind cu fruntea podeaua.

— Lian Thorn sa prefăcut de asemenea că mă înşală, *Black Pirate*, spuse francezul, adresându-se duşmanului său îndepărtat. Şi veți simți, de asemenea, în carnea voastră mângâierea mâinii mele stângi. Pe credința numelui meu că voi pune capăt vieții voastre înşelătoare, Piratule Negru!

Hector Curbec explică în detaliu planul pe care la planificat timp de două ore.

Jacqueline de Brest şi cei doi Secunzi, ai celor doi şefi de piraţi ascultau în tăcere.

De-a lungul râului Negru, cele două nave corsare coborau, îndreptându-se către coasta de sud-vest a insulei Crow. Hector Curbec privea neîncetat de pe pod…

Pe „Braţ de Fier”, nu doar proximitatea prăzii bogate îl făcea nerăbdător. Era, de asemenea, anxietatea experimentată a unui om care se confruntă, cu faima răspândită pe toate malurile din Caraibe, a altui om, care ia eclipsat lui, propriul nume.

Jacqueline de Brest dorea şi se temea în acelaşi timp, să ajungă la momentul în care îl va vedea pe omul care pentru ea reprezenta întruparea idealului masculin, care îi înmuiase inima crudă din momentul în care departe la Paris, Carlos Lezama primise din mâinile sale un talisman care era o declaraţie de dragoste[25].

SFÂRŞIT – PARTEA I

CONTINUAREA ÎN PARTEA A II-A

[25] A se vedea „Frumoasa Corsară”.

CUPRINS

MIC REZUMAT 4

CAPITOLUL I Cayo Santiago 6

CAPITOLUL II Cei trei aliați 11

CAPITOLUL III Uimirea unui proprietar al tavernei, surpriza unui pirat şi stupefacția a nouăzeci de spanioli 17

CAPITOLUL IV Ultima capcană a lui Lian Thorn 30

CAPITOLUL V Insula Crow 35

CAPITOLUL VI Generozitatea „Brațului de fier” 41

CUPRINS 46